

**СПОМЕНИ НА УЧЕНИЦИ
НА УЧИТЕЛЯ – ПЕТЪР ДЪНОВ**

**КОЙ
СПАСИ
БЪЛГАРСКИТЕ
ЕВРЕИ**



**ХЕЛИОПОЛ
2009**

КОЙ СПАСИ БЪЛГАРСКИТЕ ЕВРЕИ

Използван е материал
от том 3 на УЧИТЕЛЯТ ЛЕЧИТЕЛЯТ ПРОРОКЪТ

© Хелиопол, 2009

© Културна Асоциация Беинса Дуно

ISBN 978-954-578-234-3

ПРЕДГОВОР ОТ ИЗДАТЕЛЯ

Защо истината за спасяването на българските евреи не бе извадена на показ! Защо в средите, които имаха тази информация, не бе направено нужното за осветляването на проблема.

Нима сред българските евреи не се знае Дълбоката истина за тяхното спасяване! Нима описаното в настоящите спомени на най-близки ученици на Учителя – Петър Дънов, не са факти!

Крайно време е за размисъл! За преразглеждане на истината за спасяването на евреите!

Нека долуописания и автентично предаден случай с диамантите предадени за съхранение на Учителя лично*, бъде като урок за всички, които се опитват все още да прикриват, шикалкавят и флиртуват с Истината.

„Еврейската делегация стоеше настрана и беше примряла. Не знаеше как ще се развият събитията. По едно време, както ги разглеждахме, Никола Антов запита: „Колко струват тези диаманти?“ Боян Боев се обади с неговия гръмогласен глас за първи път. Обикновено в Братския съвет той само мълчеше и не проговаряше нито дума. Само накрая казваше своето мнение „за“ или „против“. Но тук гласът му затръбя: „Няма значение колко струват, защото са символи за тяхното богослужение. Бог поругаем не бива! Бог Йехова, Бог Саваот, поругаем не бива!“ Думите на Боян Боев бяха силни, а неговият глас ехтеше в стаята. Евреите трепереха от гласа му и за пръв път слушаха неща за **онзи Бог, комуто те се молеха и се кланяха**. Боян Боев продължи: „Това са диаманти-символи. Това са техни символи и скрижали от скинията на Моисей тук в София.“

Времето тече ускорено. Не е ли време за ревизия и корекция на неправилните посоки! Може би Великата сила на Бога, която е помагала и на българи, и на евреи, и на арменци, и на

* Даването на диамантите представлява една безмълвна молба към Учителя да ги закриля, а това, че Той ги приема, означава, че взема тях, евреите, под Своя закрила. – бел. от съставителя

турци и на цигани, в България, иска да се приложи най-сетне казаното от Апостола.

„Всичките народи ще живеят в нея под едни чисти и святи закони, както е дадено от Бога да живее човекът. И за турчинът, и за евреинът и пр., за всички еднакво ще е, само ако припознаят законите равно с българинът. Така ще е в наше Българско.”

Никой няма право да бъде пръв и единствен пред Бога. Богоизбрани народи няма. Който иска да бъде първи, да седне на последната скамейка. Първенството и съревнованието за такова вече отстъпват място на Служенето на Бога. „Знай, че има само един Бог-Творец, създател и Управител на света, Всемогъщ, вечен и непостижим.“ И Тора, и Коранът, и Новият Завет, положили началото на най-големите религии днес, юдаизъм, ислям и християнство, учат хората на Истината, че има Един Бог-Творец. Нима това не е основа за обединение между тях. И никой, нито евреин, нито мюсюлманин, нито християнин, няма право да иска да бъде по пръв от другите пред Бога. А отношението към Бога, когато е истинско, води до побратимяване между искрено изпълняващите неговите напътствия и поучения. Безкрайно уважение и почитание между християни, мюсюлмани, юдеи и всякакви други. Толерантността между религиите е резултат на дълбокото осъзнаване на истината, че **Бог е само един**.

Толерантност, която не води до това, не е истинска и точно по това ще се познаят истински вярващите и служещите на Бога, и евреи, и арменци, и турци, и българи. Бог е Един и Всемогъщ! В случая на казуса с диамантите, имаме точна демонстрация как трябва да се спазва Закона! В случая на спасяването на българските евреи имаме отново пример, как трябва да се действа според Закона!

КОЙ СПАСИ БЪЛГАРСКИТЕ ЕВРЕИ Спомени на ученици на Учителя (Петър Дънов)

Единствено и само в България евреите бяха оставени живи и запазени от яростта на своя враг. На кого принадлежат заслугите за това добро дело? – Преди всичко това се дължи на нашия Учител и на Неговото влияние всред най-големите фактори на тогавашната власт.

Може би сега, при днешните обстоятелства, това събитие да се оценява като нещо лесно и обикновено. Но ако се пренесем във времето, когато ставаше поголовното избиване на евреите в Европа, при онова страхотно, неумолимо диктаторство на Хитлер върху завладените територии, ще се види, че това съвсем не е нещо лесно и обикновено, а е равносилно на истинско чудо. То говори твърде много за онези, които тогава имаха куража, мъдростта и разбирането да го направят. Това е повече от подвиг, повече от граждански и човешки дълг и беше извършено с риск за собствения живот, за спасяването живота на други хора. Това говори за хуманността, великодушието, морала и духовната висота на тия, които го извършиха, както и за голямото прозрение и далновидност за значението на този факт в бъдеще. Жалко, че той и досега не е оценен, както трябва!

Един път към 8 часа сутринта бях при Учителя по моя частна работа. Останах незадоволен от тази среща, защото Учителят нищо не ми каза за работата, по която бях отишъл, а през всичкото време ми говори за много лошото положение, в което се намираха тогава евреите. Аз не разбирах всичко това, защото до този момент нямаше нищо лошо по отношение на евреите. След срещата с Учителя, се разходих из Изгрева и след около половин-един час видях цяла тълпа евреи, които панически и с викове се насочиха към брат Лулчев, молеха да ги спаси като веднага се застъпи за тях пред царя. Бях потресен от вида на тези ужасени хора и едва тогава разбрах смисъла на думите на

Учителя. Разбрах, че Той предварително, по свой чуден начин, е виждал тяхното положение, въпреки че не беше излизал от стаята си, не беше се срещал още с никакъв външен човек.

При друг случай Учителят ми каза следното: „Хората в България не могат да разберат, че евреите пазят София.“ Аз не разбрах значението на тези думи, но по-късно, след като станаха бомбардировките, разбрах, че София е бомбардирана, защото евреите бяха изпратени по други градове.

От някои изказвания на Учителя при други случаи, разбрах, че в древността евреите действително са имали големи заслуги, че са били много умни, духовни и надарени Свие и че са дали много неща на света, особено в духовно отношение. Учителят казваше за тях: „Техният дух от древността днес се продължава и изявява от англичаните.“

Тодор Божков

През времето на войната Хитлер реши да се разправи с евреите и започна изселването им от цяла Европа и препращането им в концлагерите за пълно унищожение.

Еврейската община в София бе предусетила как ще се развият нещата. Съветът на синагогата и управата на еврейската община вземат решение, което озадачи всички ни. Идват трима техни представители на Изгрева, търсят среща с Учителя и в присъствието на брат Боян Боев Го запитват дали може да им запази няколко диаманта, които се явяват символи при тяхното богослужение в София. Тази синагога е най-голямата от всички в Европа. Това не е случайно – да се построи такава голяма и висока синагога в града, където е Великият Учител! Тримата представители бяха поставили тези пет-шест камъка в една епруветка. Те можеха да бъдат лесно укрити на всяко място, но ги донесоха на Учителя, Той да ги пази. Не е ли това мълчалив зов за помощ? Учителят ги прие и каза: „Добре, оставете ги, ще ги пазя!“ Най-чудното е, че Учителят прие да ги пази. Даването на

диамантите представляваше една безмълвна молба към Учителя да ги закриля. А това, че Той ги прие, означава, че взема тях, евреите, под Своя закрила. Трябва да се знае, че Всемировият Учител бе в България и то на Изгрева. Това означава, че представителите на евреите в София и техният равин не бяха случайни хора, а бяха от подходяща духовна йерархия в Невидимия свят, Същият този равин след войната отиде в Израел и започна да проповядва идеите от Словото на Учителя, т.е. евреите да приемат Учението на Христа, за което бил гонен много от тамошните... По този въпрос Учителят бе казал: „Докато евреите не приемат Христа, те няма да получат право на отечество. Чак тогава ще се помирят с арабите и с целия свят.“ Какво стана по-нататък с този равин, ще ви разкажа след малко.

А какво стана с диамантите? Известно време след заминаването на Учителя, когато се беше оформил Братският съвет, пристигнаха същите трима евреи, които навремето бяха оставили диамантите при Учителя. Те бяха уплашени и разтревожени, защото чули от членовете на Съвета, че никой не знае за тази епруветка с диаманти. Братският съвет се събра и изслуша цялата история, разказана от еврейските представители. Тогава Никола Антов ги попита: „Имате ли разписка за диамантите?“ Отговориха: „Нямаме.“ Антов добави: „Тогава няма да ги дадем!“ Евреите посърнаха и наведоха глави. Каква разписка може да се иска от Учителя?! Това беше смешно, глупаво и нахално. Тогава брат Боян Боев стана и каза: „Аз бях там и присъствах, когато евреите предадоха тези диаманти в епруветка на Учителя да ги пази.“ Евреите се посъживиха и ободриха. Тогава аз станах и казах: „Щом каза това брат Боян, значи е истина и трябва да върнем диамантите. Не трябва да се хвърлят върху Името на Учителя лъжи и клевети заради това, че не ги връщаме. Значи заради нас, хулите ще отидат върху Учителя!“ Но само аз и брат Боев бяхме за връщането на диамантите. Другите, които не искаха да се връщат, бяха Никола Антов, Коста Стефанов и Емануил Ива-

нов. Накрая нашите доводи, че трябва да се застане на страната на истината и да не се хвърля кал върху Учителя заради нашите недостатъци, надделяха. Евреите слушаха нашите разpravии. Бяха навели глави и мълчаха. Тогава донесохме епруветката и ние всички за първи път разгледахме тези диаманти. Надвесихме се да ги оглеждаме като ги изсипахме в една чиния. Еврейската делегация стоеше настрана и беше примряла. Не знаеше как ще се развият събитията. По едно време, както ги разглеждахме, Никола Антов запита: „Колко струват тези диаманти?“ Боян Боев се обади с неговия гръмогласен глас за първи път. Обикновено в Братския съвет той само мълчеше и не проговаряше нито дума. Само накрая казваше своето мнение „за“ или „против“. Но тук гласът му затръбя: „Няма значение колко струват, защото са символи за тяхното богослужение. Бог поругаем не бива! Бог Йехова, Бог Саваот, поругаем не бива!“ Думите на Боян Боев бяха силни, а неговият глас ехтеше в стаята. Евреите трепереха от гласа му и за пръв път слушаха неща за онзи Бог, комуто те се молеха и се кланяха. Боян Боев продължи: „Това са диаманти-символи. Това са техни символи и скрижали от скинията на Моисей тук в София. Нали си спомняте заповедите от скрижалите с десетте Божии заповеди? – „Не лъжи!“ – Аз не излъгах, казах истината, че Учителят ги прие да ги пази в мое присъствие. Другата заповед е: „Не кради!“ Аз не мога да крада, а вие, ако ги задържите, значи крадете и сте престъпили и газите тези десет заповеди и сте противни на Йехова, на Саваот, на Бога, Коего е едно и също! Бог поругаем не бива! Амин!“

Евреите стояха като гръмнати. Те плачеха на глас от тази проповед на Боян Боев и неговото застъпничество. След малко и Боян заплака. Тогава разбрахме, че друг говори чрез него, за да се застъпи за символите от скинията на евреите, които бяха донесени и оставени при нозете на Всемировия Учител. Това бе най-чудното явление, което ни се случи след заминаването Му и което засвидетелстваме в Дух и Истина!

Диамантите с епруветката бяха предадени на еврейската делегация. Те се поклониха и си тръгнаха. На сбогуване ни казаха, че когато имаме нужда от нещо и ако е в тяхната власт да сторят това, винаги могат да направят услуга на Братството в Името на онзи Бог, Който запази и спаси техните символи и скрижали от скинията на Моисея в София.

След войната евреите масово се изселиха от България и отидоха в Израел, в своята нова родина.

В София имаше голяма синагога, построена от евреите. Еврейската община тук бе голяма и много богата. За равин на синагогата в последните години беше назначен Даниел Цион. Как се случи така – не зная, но той дойде на Изгрева, срещна се с Учителя, направи контакт с Него и присъства на няколко беседи. Много пъти той идваше на Изгрева, провеждаше разговори с Учителя и четеше Неговите беседи. Дори се качи на нашия лагер на Рила, престоя известно време и взе участие в общия братски живот. Най-важното е, че благодарение на Учителя, Даниел Цион прие християнството. Прие го -от Учителя в Дух и Истина. Той продължаваше да изпълнява службата си на главен равин в София, но в своите проповеди вмъкваше идеи от Словото на Учителя. В последните години написа и няколко книги, в които вмъкна идеи оттам. След 1945 г., когато всички евреи се изселваха доброволно в Израел, когато продаваха имотите и къщите си на безценица и много българи ги изкупиха, тогава и Даниел Цион замина за Израел, за Обетованата земя. Като се прибра в Израел, макар че по титла бе равин, започна да проповядва Учението на Христа. Използваше главно идеи от беседите на Учителя. Но старите идеи, идеите от Стария Завет, чрез техните днешни представители в съвременен Израел, го погнаха и преследваха. Последваха мъчителни дни и той трябваше да премине през вътрешната Голгота на Христа в себе си. Премина я с успех. Не се отказа от Христа. Наистина, той изпълни думите на Учителя, Който

каза: „Еврейският народ трябва да приеме Христа. Докато не Го приеме, ще бъде разпъван на римските кръстове.“ А ние сме свидетели, че точно това става сега. Последните тридесет години има непрекъснати войни между евреите и арабите. Този, който разпъва Христа отвътре, ще дочака да дойдат римските полкове и да го разпънат отвън. Такъв е законът и евреите трябва да го научат!

По времето на Школата на Учителя в нашите среди имаше евреи. На тях Учителят нареди официално да приемат християнството и да се покръстят. Някои послушаха и го сториха. Имаше една сестра Буча Бехар, учителка по професия и писателка. Тя официално се покръсти и прие името Божанка. Друга сестра беше Лилия Аладжем. Тя също изпълни нареждането на Учителя, покръсти се официално и прие християнството. Същото стори и нейната рождена сестра.

Тези сестри бяха запознати с Учението и за някои ще бъде чудно, че те трябваше да преминат през този ритуал. Тук няма нищо чудно. Еврейската религия е едно поле, което има своя охрана и свой егрегор. Християнството е друго поле, което също има свои пазачи и егрегор. Както човек не може да премине от една държава в друга без паспорт и без виза, така също един поданик от едно религиозно поле не може да премине в друго без съответното разрешение и без тайнството на покръстването. Учението на Учителя е друго поле, създадено от Словото на Всемировия Учител. Това е нов свят за Синовеите Божии! Амин!

Ще цитирам какво казва Учителят за еврейския народ: „Цели 40 години еврейският народ пътува през пустинята с намерение да влезе в страната Ханаан, а отиде в Палестина. Ханаан като страна не съществува на Земята, но само на Небето. Ханаан е място, където живеят съществата на Любовта.“

Борис Николов

В Германия Хитлер дойде на власт с неговата нацистка партия. За най-големи врагове смяташе комунистите и евреите. С комунистите се справи. Някои от тях изпрати в концлагери и затвори, други изби, а трети побегнаха в чужбина. Останаха евреите, а те бяха с голяма икономическа мощ в Германия. Голяма част от финансовия капитал беше в техни ръце. Някои от тези среди Хитлер още в самото начало привлече на своя страна и те му помогнаха с пари да вземе властта. Други среди от финансовия капитал бяха принудени да се откажат от своите капитали. Трети бяха принудени да се откупят, да оставят своите капитали на Хитлер, срещу което получаваха паспорти за изселване в чужбина. Така тези, които пожертваха парите и богатствата си, се спасиха. Това се отнасяше за едрия финансов капитал. Останалата маса трябваше да плати с живота си. Бяха изпращани в концлагери и избивани.

Следващият етап бе да се приберат евреите от окупираните по време на войната области на Германия и също да бъдат ликвидирани. България също бе поставена в едно такова положение. Германските войници минаха оттук и отидоха да воюват в Гърция и Югославия. Българското правителство изпълняваше волята на цар Борис, който се стремеше да се укрива зад него и министрите и да се оправдава, че решенията се вземат от правителството, а не от него.

По това време аз работех в Дирекцията на пропагандата и заемах важен пост. Един ден ме извика министърът на вътрешните работи Габровски. Отидох в неговия кабинет и той ми връчи заповед, в която бе написано, че съм определен да придружавам всички евреи, които ще бъдат изпратени на ешелони в Полша. Попитах го защо аз съм назначен за тази работа, а не някой друг? Отговори ми, че аз съм висш служител в Дирекцията на пропагандата, че тя се приема със симпатия от германците, че в мен имат доверие и накрая, че съм учил в Полша и знам полски език. Бях не само изненадан, но и шокиран и не можах да кажа

нито една дума повече. Взех заповедта и уплашен забързах към Изгрева при Учителя. Като служител в тази дирекция през мен минаваха всички новини от 120 чужди радиостанции. Узнах, че в Полша германците избиват евреите в концлагери. Значи аз трябваше да заведа всички български евреи да бъдат избити там! Целият разтреперан пристигнах на Изгрева и предадох заповедта на Учителя, с която съм назначен да придружавам евакуацията на българските евреи в Полша. Учителят ме попита: „Какъв е въпросът?“ – „Учителю, вече няколко години всички евреи от окупираните територии от Германия се изпращат в концлагерите в Полша, където ги избиват.“ Учителят хвърли на земята моята заповед, стана изключително строг и ми нареди: „Веднага иди и извикай Лулчев!“ На бегом аз пристигнах в бараката на Лулчев и го намерих там да чете някакъв вестник. Предадох поръката на Учителя и по пътя му разправих какво се е случило с мен. Застанахме двамата с Лулчев пред Учителя. Учителят бе ядосан и се движеше наляво-надясно в стаята си. Спря се, огледа ни и изрече към Лулчев: „Иди и намери царя и му кажи, че ако изпрати дори един евреин в концлагерите, от него и династията му и помен няма да остане!“ Лулчев каза само: „Слушам!“, обърна се по военному и напусна стаята. Аз го последвах. Лулчев отиде в бараката си, облече се и тръгна да търси царя, за да му предаде съобщението на Учителя.

През това време аз посещавах службата си и следях всички новини, които се отнасят до евреите. Нито съм жив, нито съм умрял – такова страшно напрежение. На третия ден Лулчев се върна и заедно отидохме при Учителя. Обърна се към Учителя: „Учителю, бях във всички резиденции на царя – на Враня, Чам Кория, но никъде го няма. Скрил се е някъде, за да не го открием.“ Ние сме пред вратата, а Учителят – застанал на прага. Огледа ни и каза: „Почакайте малко!“ Влезе в стаята си и затвори вратата. След една минута вратата се отвори, Учителят се появи в целия си ръст и изрече само една дума: „Кричим!“

Лулчев каза: „Слушам!“ И отново се обърна по военному и напусна Изгрева, за да търси царя.

Лулчев отива в Кричим и го намира. Царят го пита: „Кой ти каза, че аз съм тук?“ А Лулчев, целият напрегнат, изрича следното: „Изпрати ме Учителят Дънов да ти предам, че ако изпратиш дори един евреин в Полша, от теб и династията ти помен няма да остане!“ Като изрича това, Лулчев се успокоява, а царят се разтреперва. Отронва само една дума: „София!“ Излизат навън, качват се в автомобила на царя, запрашват за София и пристигат в кабинета на министър Габровски. Царят нарежда на Габровски: „Дай указа за евреите!“ Габровски го изважда от желязната каса и му го подава. Царят с разтреперани ръце взема указа и го скъсва на парчета. После се обръща към Лулчев и казва: „Ти видя, че вече няма указ за евреите.“ Лулчев се навежда, взема едно крайче от скъсания указ и го слага в джоба си. Пристига на Изгрева, намери ме и ми разказа всичко, което е свършил. И за доказателство ми показа парченцето от скъсания указ. Казах му: „Да отидем и да го покажем на Учителя!“ Дватама сме пред Учителя и Лулчев разправя всичко подробно. Накрая Учителят каза: „Не разрешавам пред Лицето на Бога да се извърши това престъпление!“ После ни отпрати.

Така евреите бяха спасени, а царят намери начин да излезе от туй положение за скъсания указ пред германците.

Мнозина от евреите в София знаеха кой ги спаси, но не смееха да го казват открито пред старата власт. А когато дойдоха комунистите на власт, те отново не смееха да го разкажат, защото тогава властта им беше дала право да се изселят в Израел. И при едната, и при другата власт евреите мълчаха, макар че знаеха кой ги спаси. И сега мълчат и утре ще мълчат. За това си има обяснение. А онези евреи, спасили се и изселили се в Израел, още повече мълчат.

Причината е там, че еврейският народ и досега не признава своя син Исус от Назарет за Христос. Те Го отричат. За тях съ-

ществува само Мойсей, защото егрегорът му още не е разбит. И тези страдания, през които сега преминава еврейският народ, това е ехото от онази карма, която те доброволно приеха с разпъването на Христа. Учителят е говорил много за еврейската карма и за причините за разпръскването на евреите по света. В нашите среди имаше няколко души евреи. Те трябваше да съберат и извадят онези мисли на Учителя за еврейския народ, да ги изпратят в Израел и там да ги публикуват, та да видят евреите къде е пътят на тяхното спасение, но това не го направиха. Учителят казва: **„Евреите търсят правото си днес. Но ако търсят своето лично право, няма да го намерят. Ако търсят своето Божествено право – ще намерят своето лично право.** Затуй сега ще им помагат християнските народи. Те разпънаха Христа и капиталите на Христа влезнаха в онези народи, които приеха християнството. И сега евреите ще ходят там, където са капиталите на Христа, за да се молят за помощ.“

Ето едно кратко изложение за спасяването на евреите по времето на Учителя. А евреите ще трябва да си направят труда да намерят и извадят всичко, което Учителят е казал за тях и да го възприемат. Докато не сторят това, ще бъдат заобиколени от един враждебен арабски свят. Учителят бе казал: **„Евреите, докато не приемат Учението на Христа, няма да могат да решат своята карма.“**

Аз съм един от свидетелите и бях един от участниците при спасяването на евреите. Видях величието на Учителя в думи и дела!

Методи Константинов

След заминаването на Учителя, новата комунистическа власт си приписа заслугата за спасяването на евреите. Това е лъжа! Наистина, имаше общественици, които протестираха. Но те бяха малко и нямаха никакво влияние върху царя, който управляваше България чрез своя послушен кабинет. Никой по това време не можеше да се добере свободно до царя, ос-

вен Любомир Лулчев. Никой не можеше да му говори направо, освен Лулчев. И царят можеше да се вслуша единствено в неговите думи. Той не се вслуша в думите на Учителя, но се уплаши от тях, понеже знаеше, че неговият баща Фердинанд направи два погрома на България, поради непослушание и неизпълнение съветите на Учителя. Той знаеше защо баща му абдикира. Сега бе поставено на карта бъдещето на неговия престол и на неговата династия. Той знаеше, че ако не послуша и не изпълни нареждането на Учителя, всичко това ще се случи. А единствено той имаше власт да отмени това решение.

Може би ще дойде ден, когато и други политически сили ще претендират за това, че са спасили евреите в България от германските концлагери. **Ако това стане, ще означава, че този народ и неговите представители не са се отучили да лъжат. Това ще означава, че този народ, докато не измени отношението си към Учителя, светът и Небето няма да изменят отношението си в една по-благоприятна насока за развитието на обществения живот в тази страна!** Тъй седи въпросът! Вярно, истинно и правдиво.

Борис Николов

Има само един начин за опропастяване на един народ и за спиране на неговото развитие, а той е **неизпълнението на Волята Божия**. Имаме хубав пример с израилския народ. Пръснаха се по целия свят, но Бог не допусна да изчезнат. Биха ги, гониха ги, но има нещо, което ги държи. Измежду тях има много умни хора. Кой пази евреите? – Пази ги Великият принцип на живота, който пази всички народи. Има едно учение, което всеки народ държи в себе си, пази го, изпълнява го, без да знае някой. **Евреите точно спазват закона за десетъка**. Каквото спечелят, отделят 1/10 за Бога. От хиляди години те пазят този закон. Имат и други хубави неща...

Учителят